

[Tinning]

spørgselsdebatter her, er det jo ikke bare, fordi ministeren har gjort noget, vi har set før. Nej, det er, fordi han er gået langt videre.

Der er noget paradoksalt i, at det lige præcis er den erklærede ærkeliberalist, i undervisningsministerstolen, der i den grad er gået ind i en helt detaljeret central styring af, hvad der skal foregå rundt omkring på de højere uddannelsesinstitutioner. Det er noget nyt, når ministeren siger – eller rettere lader sit direktorat sige: vi vil godt pege på, at der på instituttet for socionomi på RUC, på kemi ved lægevidenskab i København, på geografi i Århus, på historie i Ålborg enten ikke skal optages nogen, eller også skal der direkte lukkes. Det er en grad af detaljstyring, som er ny i direktoratets fremfærd, og den svarer naturligvis til, at man siger, at der er nogle områder, nemlig det sædvanlige: datalogi og i øvrigt molekylærbiologi, som man endelig ikke må røre ved.

Jeg skal ikke hævde, at vi engang havde en socialdemokratisk regering, der egentlig var så pæn; så blev den forstyrret lidt af de radikale, og nu har vi fået en stor, styg ulv – det er på nogle måder aldeles usandt – men jeg vil godt pege på, at lige præcis den meget detaljerede centrale styring er noget, som den siddende undervisningsminister har udviklet langt ud over, hvad man ellers har set.

Et andet interessant punkt synes jeg er den nødvendige omstilling, der bliver snakket så meget om. Når vi snakker om, at det er en nødvendig omstilling, der skal til, så er alle rystende enige, det er klart nok. Spørgsmålet er, hvad det er for en omstilling, og hvordan den skal foretages. Lige præcis dér opstår uenigheden naturligvis, for vi tror ikke på, at man kan lave en omstilling så at sige fra det ene år til det andet eller fra den ene dag til den anden, hvor man kommer væk fra de såkaldte ledighedstruede fag over i retning af fag, hvor der er udsigt til beskæftigelse. Så enkle er tingene ikke. Det drejer sig trods alt om uddannelse. Det er lidt mere indviklet end produktion af sandaler.

Det, der er nødvendigt, er selvfølgelig at forsøge at udvikle uddannelserne også i forhold til det samfund, der ligger udenfor, og at gøre det i en takt, så institutionerne også kan følge med. Det, der er sket, er desværre, at også på dette punkt slår undervisningsministeren til og siger: nu må vi forsøge at bru-

ge optagelsestallene som styringsredskab, nemlig ved at sige, at der er bestemte områder, hvor vi stort set ikke lukker folk ind, og at der er andre, hvor vi tillader folk at komme ind.

Det, der i øvrigt er bemærkelsesværdigt, synes jeg, i forhold til den siddende undervisningsminister, er, at det samlede resultat af, at man lukker nogle flere ind på ingeniøruddannelserne, nogle færre ind på lægeuddannelsen, tandlægeuddannelsen, de humanistiske uddannelser osv., er, som det hedder i skrivelsen fra DVU, at adgangsbegrænsningen i 1985 som helhed er lige så streng som i 1984. De, der kan huske bare et par år tilbage igennem de mange ord fra den siddende undervisningsminister, vil minde, at en af de mere massive programmerklæringer – ved siden af den om flere stole – var, at nu skulle vi have fjernet adgangsbegrænsningen. Det er der foreløbig ikke nogen som helst udsigt til.

Så vil jeg godt sige nogle ord om humanistbekendtgørelsen. Jeg var lidt rystet over fru Hanne Severinsen – på flere punkter, men også på det – for undervisningsministeren talte faktisk i en stor del af sin indledning om den nødvendige omstilling.

Jeg betragter faktisk arbejdet med humanistbekendtgørelsen som en slags begyndelse, en meget omfattende begyndelse på den omstilling, undervisningsministeren mener er nødvendig. Det er et forsøg på at sige: hvordan får vi lagt sigtet for stort set et helt hovedområde om i samarbejde med de institutioner, som er rundt omkring? Det har i høj grad med denne sag at gøre, at man i samarbejde med institutionerne siger: nå ja, men lad os så se, kan vi få lavet nogle uddannelser, som på en eller anden måde i højere grad giver folk mulighed for beskæftigelse, i og med at de får en noget bredere kvalificering, eller i hvert fald sikrer, at de bliver mere kvalificerede? Det er muligt? Det var det, det hele handlede om, da man allerede i starten af 1983 gik i gang med forhandlinger mellem direktoratet og universiteterne for at finde ud af, om man kunne lave en ny bekendtgørelse for humaniora.

Hvis det er rigtigt gættet – det mener jeg faktisk det er – at dette skal ses som et eksempel på, hvad vi kan vente os af den siddende minister, så er det rystende, at man bliver nogenlunde, ikke helt, enige om nogle